

CONFIDENCIAL

Terrorisme endogen

Han passat els temps de "internacional terrorista". La frase s'ha fet vella, els especialistes ja no la utilitzen en els seus informes i tampoc apareix als diaris. L'era de la globalització ha imposat un canvi de terminologia. Les noves tendències lingüístiques dels serveis d'informació i contraespionatge aliats parlen cada vegada més de "xarxes autònomes" i de "terrorisme endogen" per definir la situació actual. "Les organitzacions terroristes exporten les idees, els mètodes, els materials... d'unes a les altres —explica un membre dels serveis secrets francesos, encarregat d'avaluar la situació a Afganistan i a l'Iraq—, però la mà d'obra no, aquesta sempre és local."

La xarxa Al-Qaida és un exemple il·lustratiu de tot això. I els analistes dels serveis d'informació, que estan sempre a la cerca de pseudònims inèdits i curiosos, ja l'han batejada com "Disneyland" en l'argot intern. És una etiqueta, diuen, que va bé perquè engloba les sucursals escampades pel món i que són independents les unes de les altres. En aquests parcs d'atraccions, a més, el personal sempre es disfressa, dissimulant la seva identitat, en una mascarada d'origen llegendari, que busca ensarronar i subjugar.

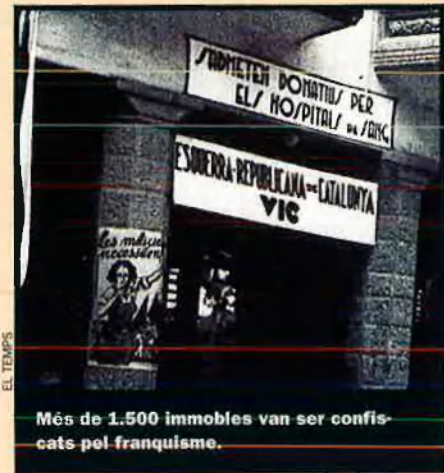
Atomitzades, autònomes, les cèl·lules terroristes islàmiques mantenen lligams informals amb Al-Qaida. "La majoria estan inspirades pel moviment de Bin Laden —afirma un expert britànic—, però el milionari saudita no és cap comandant suprem a qui tothom està obligat a retre comptes." Tot és molt més informal i flexible. A vegades ha estat possible preveure alguns moviments —i desbaratar projectes d'atemptat—, però el control d'aquest univers en constant canvi és difícil. Un fet que ningú vol reconèixer.

Xavier Vinader

ERC recupera dues seus confiscades durant la guerra

El Suprem contradiu el consell de ministres i obliga a retornar dos antics immobles republicans a Benifallet i a l'Espluga Calba

Malgrat que la democràcia ja té més d'un quart de segle, les ferides del franquisme encara no han cicatritzar completament. Prova d'això és que el Tribunal Suprem acaba de dictar una sentència que té el seu origen en la Guerra Civil. Esquerra Republicana de Catalunya va ser un dels molts partits represaliats i desproveïts dels seus béns. Amb la normalització política del país, ERC no va poder recuperar allò que li havia estat confiscat i es va iniciar un llarg camí burocràtic. Es van tramitar a tot Catalunya un total de 1.571 sol·licituds de restitució o, en el seu cas, de compensació econòmica d'una sèrie d'immobles i altres béns i drets presentats per ERC. El consell de ministres va desestimar la majoria de sol·licituds el maig del 2001. A tall d'exemple, la subdirecció general de Patrimoni de l'Estat tan sols va acceptar valorar quatre dels 239 locals reclamats per Esquerra a les comarques de Lleida emparant-se en el marc de la llei de restitució als partits de béns confiscats pel franquisme. A tot Catalunya, la xifra de sol·licituds acceptades va ser de només deu. El Tribunal Suprem, però, ha condemnat l'administració a compensar o restituir a ERC per dos immobles confiscats durant la Guerra Civil. Es tracta de la seu de Benifallet (Baix Ebre), intervinguda al Centre d'Unió Republicana i l'altre, un local a l'Espluga Calba (Garrigues), que va pertànyer al Centre Català Republicà d'Esquerra. En ambdós casos, el tribunal estima provat, segons una notícia recollida pel diari *El País*, que aquestes entitats estaven vinculades a ERC i que els dos immobles confiscats eren utilitzats per a la realització d'actes polítics del partit republicà. Aquest és el quid de la qüestió: per denegar les altres sol·licituds, el Suprem coincideix amb el Govern de Madrid a dir que pels estatuts de les entitats i per la documentació històrica aportada, si bé els immobles confiscats estaven relacio-

nats amb Esquerra, "la integració d'una entitat en la estructura política i organitzativa d'ERC no suposava necessàriament la desaparició jurídica i política de l'entitat vinculada, que acostumava a conservar la seva identitat pròpia i la seva personalitat jurídica".

A les comarques de Ponent, ja s'han retornat, doncs, quatre locals a Ós de Balaguer, Puigverd d'Agramunt, Bellpuig i Belianes, als quals ara caldrà afegir el de l'Espluga Calba. Entre els descartats, destaca la Societat Recreativa Progrés Aitonense. El Govern no va considerar aquesta sol·licitud perquè "amb aquesta denominació, es posa en dubte que fos una entitat dedicada a activitats de tipus polític, per la qual cosa el seu local social es devia destinar a activitats pròpies de la seva activitat, distintes per tant de les activitats polítiques del partit". Subdirecció general de Patrimoni de l'Estat *dixit*. I això no és tot. El Govern del Partit Popular també va tenir en compte que alguns locals expoliats pel franquisme havien estat confiscats per ERC a altres propietaris després que esclatés la Guerra Civil. Amb aquests raonaments no és estrany que gairebé setanta anys després, encara quedin tantes cicatrius obertes.

Anna Sàez